

CARTA DE COMIAT

Ara fa un any que vaig entrar al Ple de l'Ajuntament de Berga com a regidora de l'equip de govern per la CUP. Era un repte il·lusiónant i a la vegada em feia respecte per la responsabilitat que comportava. Uns mesos abans, en el moment de confeccionar la llista amb les persones que ens presentàvem a les eleccions municipals, jo comptava en tenir una reducció de jornada a la meua feina, la qual, per situacions sobrevingudes, al final no va ser possible. Tot i això, amb convicció i responsabilitat, vaig decidir assumir igualment el meu compromís dins l'Ajuntament realitzant una dedicació d'entre 20 i 30 hores setmanals, no reconeguda al cartipàs perquè no anava associada a cap tipus de retribució.

Durant aquest any he dut a terme les meves funcions seguint els principis de l'organització política a la qual pertanyo, i he de reconèixer que el que més difícil per mi ha estat topar diverses vegades amb el mur que qualsevol persona que hagi estat dins la institució coneix sobradament. I és un marc normatiu que prové d'altres assemblees legislatives que no són aquest Ple municipal, però al qual estem subjectes. Això ha comportat, molt a pesar meu, que sovint m'he trobat que no he pogut fer allò que era el més just, sinó allò que era més just dins les opcions que la llei em permetia desenvolupar.

Igual que a la resta de companys de l'equip de govern, ser regidora m'ha donat l'oportunitat d'aprendre molt i també m'ha permès posar en pràctica una altra manera de fer política, que és la que nosaltres creiem. Una política humil, clara, transparent, oberta i equitativa. Basada en l'escolta, en l'explicar les coses i sustentada en la corresponsabilitat de tot allò que es decideix col·lectivament. Sense voler-me allargar gaire, si que m'agradaria dir que estic contenta dels avenços que hem pogut fer en matèria de personal durant el transcurs d'aquest any. D'haver pogut negociar amb les treballadores i treballadors d'aquest Ajuntament les seves condicions laborals en comptes d'imposar res. D'haver pogut establir uns criteris objectius i transparents d'accés a tots els llocs de treball. D'haver pogut fer avenços importants en matèria de formació. D'haver pogut transmetre el missatge a la gent que per nosaltres els sous dels polítics s'han de sustentar en motius únics i exclusivament de subsistència i no pas en l'enriquiment personal. I que precisament per aquest motiu, han de ser austers, sobretot, mentre ho siguin els de la majoria de persones a qui representem.

Dit això, i malgrat les ganes, la il·lusió i l'energia que semblaven inextinguibles, la realitat m'ha fet adonar que per molt que ho desitjés, el fet de treballar 40 hores en un lloc i 20 o 30 en un altre, sumat a les meves obligacions familiars és quelcom assumible durant un temps, però en cap cas durant 4 anys. De fet, jo no ho volia veure fins que la meua salut se n'ha començat a ressentir. Diuen que el cos és savi, i en aquest cas, el meu cos ho ha estat més que jo (potser perquè per compromís o per responsabilitat

no me'n volia adonar..). I vista la situació, molt a contracor, m'he vist obligada a prendre la decisió de deixar l'acta de regidora.

Per sort, la CUP és un projecte col·lectiu, i a banda de treballar en xarxa, fet que permet que les persones que no són càrrecs electes puguin sumar dins l'equip de govern, la nostra llista estava conformada amb persones compromeses, disposades i capacitades, de manera que el canvi de cartipàs que vindrà després de la meva marxa no ha de preocupar en absolut a ningú.

No puc acomiadar-me sense agrair a totes les treballadores i treballadors d'aquest ajuntament la seva actitud. La seva calurosa benvinguda quan vam arribar. La seva predisposició a posar el comptador a zero, i la confiança que han dipositat en nosaltres. La seva paciència, la seva col·laboració i la seva capacitat d'entendre i posar-se al lloc de l'altre. La seva implicació en la feina i per tirar coses endavant. És d'agrair, sincerament.

I també vull agrair a la meva família, als meus fills, als meus pares, al meu company, al meu excompany, a les meves amigues i amics, companyes i companys. Tot el suport que m'han donat, i el costat que m'han fet durant tot aquest temps. Perquè sense ells, això no hauria estat possible. Per ells, el meu sincer agraïment.

Ja per acabar, només em queda dir que sempre duré Berga dins el cor. I que igual que he fet fins ara, com a dona, com a catalana, com a treballadora i, sobretot, com a mare, continuaré participant i col·laborant en tot allò que em sigui possible per construir una societat més justa, més conscienciada, més solidària, i en definitiva, més lliure.

Moltes gràcies per tot i fins a la victòria sempre!

Sílvia Armengou i Coca.